

korondi emese
álombélyeg

Álombélyeg

© Korondi Emese, 2024

Borítón szereplő kép, borítóterv,
szerkesztés, elektronikus könyv
elkészítése: a szerző

Lektorálta: Nagy Miklós Kund

Magánkiadás, elektronikus változat
ISBN 978-615-02-2529-6

Budapest, 2024

Korondi Emese

Álombélyeg

Budapest, 2024

első álombélyeg

fagyott naptárban vánszorgó napokon
idegpályáimra rádermed a tél,
valószerűtlenné lassul az idő, de még él,
éjjel látogat meg, álruhában a nyár,
furcsa balettlépésekbe rejti szándékait,
ahogy ismeretlen koreográfia szerint
a látótér szélén tánca kibontakozik,
tart még az előadás, de tudom,
reggel semmire nem fogok emlékezni már,
egyszerű üzenetébe kapaszkodom,
bár az maradjon, lesz nyár, nyugalom

szélcsend

hajnal van és szélcsend,
állnak a gondolatok,
ez itt egy szándék nélküli táj,
maradok egy keveset,
aludni nem tudok, de most
semmi se fáj

áltatódal

hamis veszélyérzet és
hamis biztonságérzet
frigyéből született
hamis közöny elég
lesz a túléléshez

az érkező

megbeszéltük, hogy ott találkozunk,
de nagyon hosszú volt az út,
már nem én voltam, aki megérkezett,
nem ismertél meg, bemutatkoztam,
más nevet mondtam, gondoltam,
kezdjünk új életet

fordítás

átszűri magát sejtjeimen a táj,
már-már jelkulcsra talál az ismeretlen kód,
a sejtés, hogy a lélek rosette-i köve vagyok,
rezeg körülöttem,
de hallgatok, ez nem elég,
várok még valamit, egy erőt,
ami belém vési az üzenet változatait

möbius-szalag

érvelésem logikája ellenem
fordul, mire mondandóm
végére jutok, magamhoz
ölelem a hazugságot, óvatosan
lépek a fékre, a gázra erősen,
most épp igazam van, most
épp nem, most épp hallgatok

genetika

talán a szomorúság is olyan,
mint a nevetés, átragad,
végigfut arcról arcra a vérvonalon
és nem tudja más, csak egy,
szomorúak közt a legelső,
mikor és miért költözött sorsunkba
ez a halk szavú démon,
aki suttogni, lopakodni szeret,
de ott van, valahol mindig ott van

tavaszi szeszély

távoli tájak epednek utánam,
méltatlankodik az áprilisi szél

messzi vidékek követelőznek,
jelenetet rendez a tavaszi eső

utak kérlelnek, menjek, menjek,
csábos mosolyt villant a nap

tervmadarak

befészkelem magam a pillanatba,
repülni tanulnak terveim,
egyenként a jövőbe lököm őket,
reménykedem, lesz, aki életképes,
de talán mind csak a képzeletbe hull,
talán lassan ránk ereszkedik a múlt,
festett álmra hajtom a fejem

valótlan

a valóság megunta az előadást, ásítózni kezdett, láttam, menne már, próbáltam szórakoztatóbbá tenni a darabot, kihagyni minden kiszámíthatót, improvizáltam, felpörgettem a lendületet, egyre sziporkázóbban adtam elő még a legegyszerűbb jelenetet is, mást csináltam, mint amit előírt ez a, na jó, tényleg elég unalmas forgatókönyv, felállt, kiment egy idő után, hallom, az előtérben diskurál, a büfés lánynak csapja a szelet, iszogat, nagyokat nevet, micsoda ripacskodás, hallom, ezt mondja, tahó, mit képzelsz, ezért remélem, még visszajön

felgyűlt

ma ugrándozó, csapdába esett hordalék vagyok,
ahol a mozgólépcső véget ér, ki átlép, ki rám tapos,
szakadt csokispapír, összegyűrt papírzsebkendő,
ellapult szívószál, kettétépett szerelmeslevél

ajánlás

ahogy, csakis a saját érdekében,
bonyolult műtéti beavatkozást végeznek el
rajtam a tények, a műtét jól sikerül,
én a magam részéről belehalok,
úgy adom, kedves páciensek, csak nektek,
csak most, pengeéles tanácsaimat

második álombélyeg

sápadt pondró a hold, araszol lassan
odafent, ajtófélfámba kapaszkodva
vinnyog ördögöm itt lent, nem engedem
kijönni velem, védem, most régen volt
dolgok virágait szedem, fullasztó itt kint
a múlt, még fojtogatóbb a jelen, a jövő
épp sehol, a vállamra omló holdfényt
gondosan megigazítom, a torkomat
hangosan megköszörülöm és holt
csokrom nagy lendülettel hátradobom

fény

a másik partra
szökkentem volna,
átjutni régi álmom volt,
de a partot elfelejtettem,
állok aszfaltra dermedten
és elgázol a telihold

kormányos

az iránytű karjai
az éjszakába kapaszkodnak,
amilyen erősen lehet,
megpörgetem lelkemet,
majd lassuló forgása közben
lehunyt szemmel figyelem,
merre kellene vezetni,
hisz oly könnyen léket kaphat,
billegő életem

elvonás

túl elvont vagyok, ezt olykor megkapom,
elismerem, elvonzódom a valóságból,
de ez elkerülhetetlen,
nem lehet nem észrevenni,
hogy végül is mi a valóság,
alul nem tartja semmi,
csüng lefelé, mint a karácsonyfadísz

adottság

alapszabály
vagyok, amit
mindenki megtanult,
tudják, hogy muszáj
betartani, akkor is,
ha már elavult

véletlen

pár pillanatra
felém fordult jövőm, de
nem érdekelttem

pofáján sokszor
elkergetett korcsok bús
egykedvűsége

gyere, magammal
viszlek, intettem volna
oda, de nem jött

autóút

ahogy a táj, az a rengeteg zöld,
elrohan az ablak előtt,
ahogy benne a fehér tehenek,
mert félbehagytad a színezőt
és befejezni már semmi kedved,
színtelenségre ítéltetett jövőd
áll az elsuhanó tarka történetben
és ez a fehér folt, a tied,
végül is még bármilyen színű lehet,
de így is maradhat, tényleg mindegy

áldozat

egyenként vetek le hibát és erényt mind,
nem tartok meg semmit - majd csak szólsz,
uram, ha elég, hogy vegyek fel valamit

ugyan

a könyökömön jön ki,
hogy a z-generáció mennyire más,
mindenki más,
nekem például az x, y és z kromoszómáim
úgy összegubancolódtak,
hogy ábécé legyen a talpán,
ami leírja végre, miféle szerzet vagyok

mesék

a mesék mindent elmondanak
a hétmérföldes csizmáról,
ahogy hipp-hopp, nagyot lépsz benne
és messzi helyekre jutsz egy pillanat alatt,
de hallgatnak a mesék
a hétmázsás bakancsról,
ahogy végtelenül lelassítja az időt,
évtizedek múlnak, míg a lábadat
felemeled és egyetlen apró lépést lépsz,
miközben, ahol vagy, ugyanott maradsz

babaház

benézek egy kis ablakon
és reggelig viszolyogva figyelem,
ahogy alszom és álmodom
ebben a szűk kis életemben

önkritika

erős túlzásokba esem,
ráadásul túl visszafogottan

harmadik álombélyeg

sejtések és sugallatok telepednek meg
reggelre sejtjeim falán, álomból maradt
tükörképem homályosan bámul vissza rám,
semmit nem tudok, de talányos válaszok
tucatjai fogalmazódnak a sejtmembrán alatt,
túl sok lesz, suttogom, ez egy napra túl sok

nagyvárosi nyár

hajnalra álomtalan masszává köt az agónia,
a csend aszpikjába kocsonyásodott gondolataim
tálalva a hosszú asztalon, az ünnepi reggeli kész,
csak étvágya nincs senkinek, érintetlen marad
és lassan elfolyik az egész, mire felkel a nap

táj emlékezetből

hosszan mesélsz, történeteid foszlányai,
mint zúgó habok sodorta indák, fennakadnak,
emlékezetem ág-bogai nem engedik tovább,
csak lebegnek ott, s mintha integetnének,
hívnának minden nap - nem kezdek velük semmit,
de tudomásul veszem, ez mind a táj része lett

pásztorélet

amennyire szeretném elmondani,
annyira szalad el a mondanivaló,
leállok hát, nem kergetem,
talán magától odasomfordál végül
békésen terelgetett gondolataimhoz,
már csak kíváncsiságból is

tanácsot adok magamnak

felénél tartottam, mikor fejemben
értelmét vesztette a mondat,
hirtelen elhallgattam,
kerestem az odaillő folytatást,
nem volt, a fenébe is,
minden változik, lemaradnak,
elfutnak melletted a szavak,
de nem baj, ha nem improvizálsz,
nyugtattam bölcsen magam,
ha értelmét veszti a mondat,
mint ez itt, csak maradj csendben,
ha elavul, nem kell kimondani,
annyit mondtam, viszlát

időtlenül

az idő vagyok ma,
lomha éjjelilepke, serény
ventilátor surrogása, nincs
magyarázat a világra,
egy titok körül forog mind:
a világ múlik el, nem én

szerencsés kimenetel

lassan átszivárgok a falakon,
odakint külön-külön lobbannak lángra molekuláim,
hogy a délutáni napot erősítve,
hirtelen örült robajjal betörjék az ablakot,
hulljanak rám, mint forró szilánk, a molekulák,
de szerencséire én már ne legyek ott

relativitáselmélet

utazáskor az idő máshogy telik,
gyorsabban, vagy olykor lassúbb is lehet,
amíg utazom, ezzel semmi dolgom,
de már tudom, ha az utazásból visszatérek,
hozzád kell fiatalodnom vagy öregednem

mikrokozmosz

mihelyt felhőkre emelt tekintetem
lábam elé irányítom és csendben a fűbe fekszem,
apró, szorgos napok érkeznek hosszú sorban,
örülök, hogy nem taposok véletlenül egyikre sem,
kezem óvatosan odateszem, amerre útjuk vezet
és eltöprengek, a boldogság talán ez a csiklandozás,
ahogy most, hogy a táj mozdulatlan része lettem,
a napok végigvonulnak a tenyeremen

népdal

nem a világ, én vagyok sok,
belőle én kicsordulok,
tócsába gyűl, ha kifolyik, hej!
jöjjön isten, szárítsa fel!

magától is felszárad az,
csak foltot hagy a gondolat,
pecsét marad az abroszon, ni!
jöjjön isten, tisztítsa ki!

eltűntet onnét az idő,
nem kell hozzá a fennvaló,
csak a világ marad üres, hopp!
jöjjön isten, sirasson meg!

túlterhelés

hozza-e vagy viszi
az elképzelt erezet életemet,
nem látom át, kicsit félek is, talán
túl élénk fantáziák nem valók nekem,
elemésztik az erek falát,
hogyan aztán nem megfelelő helyen
vagy egy alkalmatlan pillanatban,
mint nemrég, ahogy épp álltál mellettem,
ömleni kezdjen egy ismeretlen érzésáradat,
lúktetve spricceljenek szét a szavak,
te pedig idegenkedve nézz
és sajnálkozva bár, de odébbállj

follyamat

megközelítem
tökéletességemet
két irányból is

tudásom egyre
sekélyesedve nem hagy
kivetnivalót

egyre mélyülő
tudatlanságom nem ismer
lehetetlent

negyedik álombélyeg

mint bombatalálat roncsolta ház falain
a vezetékek, rémálom sújtotta idegeim
érzést, gondolatot már nem vezetnek,
csak lógnak ott és csupasz végeiken
életveszélyesen fel-felszikkázik a félelem

konstrukció

félelmem pánikszoba,
ha odabent vagyok,
csak belülről nyitható

görcsoldó

arcomba szavakat locsolok,
kortyolok belőlük mohón,
csuklómat hosszan alájuk tartom,
nem elég ennyi, több szó kell, sok,
süllyedni szabadmerülésben,
felszín alatt lebegni mélyen, mint a hínár,
míg a valóságnak már csak távoli,
furán torz moraja marad a fülemben,
aztán már az sem

projekció

lehet a rosszkedv szürke
madárraj, vagy lehet az ott
inkább tanácstalanság
sötét sziluettje csattogó
téli égre vetítve, lehet előérzet,
hogy baj környékez és lehet
csak egy lencsevégre
kapott pillanat, madarak
tettek egy kört a fejem fölött,
míg odalent roskadoztam
gondolataim terhe alatt

elvarázsolt kastély

elmegyek melletted,
nem szólítalak meg,
nem vagy ott, nem akkor,
fény törik az idő tükrein,
sajnálom, persze,
de nem tudom, mit

sohaország

hallottam egy országról,
ami nem létezik,
közelében se jártam sosem,
nem tudom, merre van,
nem tudom, milyen,
oda kell elmennünk egyszer
és ott kell maradnunk

mentés másként

egy pillantás erejéig visszafordulok,
de nem hagyom megfogalmazódni,
hogy nem ér véget semmi,
csak átmenti magát a következő pillanatba,
így lesz egyre sűrűbb minden,
hogy egyre könnyebb legyen a felszínen lebegnem,
míg végül már nem merülök el semmiben,
de nem gondolom ezt,
túlsúlyos szavaimmal nehogy megtörjem
az egyre könnyebbedés elvét,
egy pillantás erejéig fordulok vissza
és a pillanatot átmentem a következő pillanatba

kóbor gondolatok

a barangolást kisajátították a telefontársaságok,
jó volt pedig, mentél és érezted, szabad vagy,
senki se tudta, merre jársz, épp egy időre csak,
de elszakadtak a kötelékek, az voltál talán,
aki születésed előtt, vagy aki leszel halálod után,
jó, a 127 óra óta a téma intő felhangot kapott,
de, hopp, az eszmefuttatásba épp beleillik ez is,
el-elbarangolsz és visszatérsz, újra meg újra,
minden alkalommal otthagysz magadból valamit,
így kerülsz át végül, lélekdarabról lélekdarabra,
a korlátlan barangolás prémiumcsomagba

az orrszarvú legendája

bujkált orromban a nagy tüsszentés,
sokáig küzdöttem vele, nem akartam én
elnyomni vagy visszatartani, de még
késleltetni se, egyszerűen csak se ki, se be,
álltam ott úgy körülbelül egy életen át
és megakasztott mindent ez a késztetés,
valóra sehogy se vált, de el se múlt,
egyre nőtt, aztán egyszer csak vége volt,
kitört - mint rinocérosz futottam tovább

a vélemény

elindult és ment, körbejárt,
lógott csak úgy, amerre kedve volt,
pár emberrel eldumált,
elszívott egy cigit a parton,
hosszan csodálta a folyót,
aztán mikor onnan visszafelé tartott,
elcsapta a villamos

mától kezdve

gondolataim féregjáratai
hiába kötik egy szövetbe életeimet,
hiába bukkanak fel mindegyikben buzgón,
kilógok furcsa gesztusaimmal,
idegen hangommal,
mint aki messziről jött
és nem beszéli a helyiek nyelvét,
te sem tudsz kezdeni velem semmit,
egy pillanatig, egyetlen életig
azt hittem pedig,
de mától kezdve más lesz,
este korán lefekszem,
terepszínű álmok mögé rejtem
értelmezhetetlen arcvonásaimat

melodráma

lelkiismeret, fura szerzet,
színes cérnából függönyrojt szakáll,
kéz tördelve, fej hátrahajtva,
két sor szem felém hunyorítva néz

ötödik álombélyeg

monoton ismétléssel ciripel kint az éjjel,
a fáradt nyári éjszaka lélegzetének ritmusa
elbódítja a valóságot, domboldalon állok,
álmok gyülekeznek az égen, vihar lesz, érzem

reggel

megszületik, de
mintha most lenne vége -
farfekvéses nap

visszaváltható

tetszetős repohár
vagyok ma, nincs
szíved beváltani,
zsetonra végképp nem,
hazaviszem, mondod
magadban és elteszed,
persze, maradt pár csepp
ital az alján és az, igaz,
hogy épp csak egy kicsit,
de a táskádba folyik

ajándék

plüss díványpárnán
küldöm el neked a fejem,
néz maga elé,
körülbelül oda, ahol állsz,
egész jól mutat,
a színek mindenesetre passzolnak
és nézd ferde mosolyomat,
ki-bekapcsolható,
de nem ez a lényege,
ez csak egy plusz funkció,
hanem hogy ezen gurul le,
ha megtörtént a kézbesítés,
az arckifejezés
és visszatalál hozzám,
ami meg a párnán marad,
az arc, már üres,
később nem fogod tudni, kié

póz

színes allűrökbe öltözötten mered pózba a város,
csak hogy a következő percben másik papírmasé
szerepet próbáljon magára, utánózom kimódolt
mozdulatait, forgatókönyv szerint grimaszolok is,
míg keresni nem kezdem begörcsölt szavaimat,
mert olyan furcsa valami és mert száguldoznának,
elengedném őket, de nem csinálnak semmit,
előreejtett szótagjaikkal mozdulatlanul ülnek

környezetváltozás

vágyaim túl bőre szabottak,
megszaggatták őket a fák,
terveim, túl tökéletes smink,
a napon elmaszatolódtak,
ígéretem túl könnyen peregtek,
elmosta őket a tenger,
de eltűntek gomolygó kétségeim,
az égen úsztak el

poggyász

minden utazás után valamit kihúzok a listáról,
legközelebb nem viszem, felesleges volt,
nem tudom előre, mi lesz a következő,
de tudom, végül csak te maradsz

filmkocka

feneketlen jövő, megmászhatatlan múlt,
a jelen peremébe kapaszkodom

kóbor idő

lábamhoz dörgölődzik,
remél valamit, hízeleg a múlt,
pedig már nem ismer,
nem voltam itt, míg nyolc
életre újjászületett,
egyről tudok, az az első volt,
innen nézve a kilencedik,
no, de a kóbor idő ilyen,
ezt teszi bárkivel, megszokta,
hogyan megetetik, akik itt
megtorpannak, engem is
meghat, de nem bátorítom,
nem akarom magammal vinni
szőrét a nadrágomon

éjjeli természet

elszalasztom az utolsó buszt és már érzem,
ahogy az éjszakai járatok más valósága,
ez a nem mindennapi, de minden éjjeli
megváltozott tudatállapot
körbefolyja a gondolatokat,
akár a súlytalanul szálló ökörnýál az arcra,
titkos testvériség laza szálai akadnak a szívre,
kicsit csiklandoznak, kicsit undorítanak,
vannak, akik tagadják, nem kérik,
de még azok is, pont úgy, mint mi,
akik átmenetileg átadjuk magunkat neki,
pár órán át kicsit kevésbé utáljuk egymást

az illuzionista

meghajolok a közönség előtt, noha
nem mutattam be semmit soha,
felnevelem a gyerekeket,
bár nincsenek,
elmondok mindent, amit tudok,
gyönyörű, üres papírlapok,
meghalok, de ne vedd komolyan, kérlek,
nem élek

apróbetűs részem

vegye számításba, kérem,
infláció miatt ma már csak
nyolcvan százalékomat érem

hatodik álombélyeg

nagyokat szösszen, lomhán mászik az éjszaka,
nyitva felejtett tekintetemet holdszél csapkodja ki-be,
képzelt óraketyegésbe gyűlik a csend, odabent
a tér lüktetve kiüresedik és ahogy az űr befelé
szippantja homlokomat, megmoccan a fal mellett
egy árny, zsugorodik a látóhatár, sötét tölcsér dagad,
nem marad időm odanézni, épp csak átlesek
a rémálom éles peremén, aztán érzéseimet mind
hátrahagyva fogadom a zuhanást, engedelmesen

lent marad

lassan süllyedek a lehetőségek vizében,
fejem felett összezsapnak a feltételezések,
súlyos gondolatok húznak a tó fenekére,
fuldokló szavaim felfelé hiába törnek,
elfoszlik a buborék, mire a felszínre ér,
finom pezsgés nesze jut a légbe csak,
az őzek a parton felkapják rá a fejüket,
de látják, nincs veszély és megnyugszanak

testvériség

kihalt tengerparton ülünk, leszakad az ég,
nagy, fekete árny közelít a tenger fenekén,
ez mi lehet, kérdem, mintha nem érteném,
türelmes hangon válaszolod, ez veszély,
futunk a köveken kézen fogva, húgom és én

kívánságom szerint

vasárnap végre egy teljesen
eseménytelen hétköznapi vagyok,
se jó, se rossz

bizakodó

rám borul puhán
felismeréseim asztrálteste,
egyik a másik után,
sokan vannak,
még nem keltek életre,
de remélem, nem halottak

intelem sok villamosozás után

egyszer majd arcodon felejtesz
egy arckifejezést, így van ez
mindenkivel, legyen a semleges
a legrosszabb, amit felöltesz,
mert nem tudhatod, melyik lesz,
ami végleg arcodon marad

tökéletlenség-mérleg

ingadozó szeretetmutató,
megérdemeltnél felette,
vágyottnál alatta
leng, mert mérhetetlen a vágy
és elfogadhatatlan a lehetőség,
a valóság pedig nem más,
mint a mérési hiba

kirándulás

sétával indult a kirándulás,
aztán négykézlábra ereszkedtünk,
kúsztunk, úsztunk és lebegtünk,
fogytak sejtjeink, végül más,
mint az ige, nem is maradt,
azt is magába fojtotta egy gondolat,
mely értelmét boldogan veszítve
merült a semmibe

próbamese

telt-múlt az idő, a narrátor itt
egyenesen a szemedbe néz,
a legkisebb királyfi, mondja,
még mindig elbukik
a terheléses teszteken,
csak élvezd, érezd jól magad,
nincs semmi tét,
szól a józan paraszti ész,
s te élvezed, nagyon is,
de ha véget ér
és nem kell érezned tovább,
mint egy feloldozás,
szakad rád a megkönnyebbülés

az utazó utolsó jegyzete

a tengernél a tengerről beszélek,
mint aki célhoz ért és tudja, nincs tovább,
megállok, de azt hiszem, még mindig neked mesélek,
életről, ami hullámszik, mint a tenger, mégis áll,
sziklákról, ahogy törik a hullámokat, mint a halál

nyár vége felé

úgy tér vissza a testbe a vágy,
mint hosszú nyaralásból, ha lejárt,
a kipihent, kissé lehangolt lakók
a házba, ami hetekig üresen állt,
csak sűrűsödött a csend,
csak a por szállt,
csak bútorok pattogtak olykor,
szobanövényekről hullt halk neszszel egy-egy levél,
és elhitte már, hogy békére lelt,
most kulcscsörgés, lábdobogás,
csomagok puffanása robban a csendbe,
rövid vezényszavak hasítanak,
nyiss ablakot, locsold meg a virágokat,
ablaknyitogatás, ajtócsapkodás ropog,
vízcsobogás harsog és lemondó sóhaj süvít,
hát, ez kipusztult

(re)generáció

naponta szakad
a szív, naponta gyógyul
vissza, eddig még

hetedik álombélyeg

óvatosan becsukom magam mögött
az ajtót, mindenki alszik, mire felébrednek,
újra itt leszek, de addig az enyém
a feltérképezetlen éjszaka, lelkes vagyok,
csak akkor látom, már jártam itt, hálásan
körém gyűlnek, simogatásért, szörnyeim

felnőttmondóka

egyszer bemutatkoztam neki,
azóta rám asszociál a halál
valahányszor vendéget vár,
érezem, amikor rám gondol,
hogyan lehetne kimutatkozni

lassított felvétel

távoli mulatozásban érik a csend,
halk foszlányokra szakadnak a zajok,
dallamok csobbannak, nevetés gurul,
nem alszom, fekszem mozdulatlanul,
így lesz reggelig, várok türelmesen,
tudom, most még valahol mulatozom,
de hajnalra minden kikristályosodik,
és megértő mosollyal figyelem majd
a reggel csipkés függőnye mögül,
ahogy kissé imbolygó lépteimmel,
bizonytalanul, de végre megérkezem

tükörbe nézek a harmadik szememmel

párnámra tűz a nap,
odateszem az arcomat,
a homlokom közepére, érzem,
harmadik szemet éget,
arcokat látok vele odabent,
ahogy máskor csak álmomban tudok,
de most ébren vagyok és gondolkodom,
kik ezek, senkit nem ismerek,
nők-e vagy férfiak,
miért jönnek sorban és már mennek is,
ha pedig ez mind én vagyok,
miért nincs kapcsolat,
miért nem beszélnek velem,
ők sem látnak engem, lehet,
csak az olyan ritka percek alatt,
mikor fényes reggeleken
párnájukra tűz és harmadik szemet
éget homlokukra a nap

táncrend

lelkeinkre szelíd traumák telepedtek,
elsimogatták éleiket gondos kezek,
valamit elvettek, adtak helyette
és adtunk mi is, földieknek lelket,
hálát égieknek, így forgott körbe-körbe,
lassan, s forog még most is a spirál,
megértjük végül, én általad, te pedig
általam, mi vár

keltető

nem szóltam, vártam,
dagadni, kelni kezdett az idő,
jókora fánkokat sütöttem,
sorra haraptam bele emlékeimbe,
ámultam, milyen könnyűek,
hogy foszlanak, mind csupa űr,
csupa költészet belül

lehetséges kimenetek

mint elszabadult óramutató,
pörgetem éveknek
elmenését és visszajövetelét,
majd várok évekbe fagyottan,
nekilódulok végül felfelé,
merőlegesen minden időkre

meghatározás

vihar előtti és
vihar utáni csend között
a különbség vagyok

az utazó visszavág

most leteszem a hátizsákom,
nem megyek sehova,
ülök csendben, a világot várom,
ahol én vagyok, jöjjön oda,
nézzen, ámuljon, kamerázzon,
én vagyok itt a panoráma,
aztán menjen el, visszavágyjon
és ne térjen vissza soha

tükrök tükröződnek

minden álmomban,
ahogy egyszerre
én vagyok az és mégsem,
ahogy történik velem ez
és közben nézem,
ahogy valami bekövetkezik,
de nem most, nem itt,
talán soha és sehol, de
ahogy mégis töprengek
aztán, mi az üzenet,
elárulod magad, uram

én sem

megérkezik a jövő, beengedem, ül, kortyolgatja a kávé, amit sebtiben kavartam neki, csak ez volt itthon, nem számítottam már látogatóra, akadozik a beszélgetés, nem tudom, mit mondjak, ez nem az a jövő, egészen másképp fest, mint a képeken, tudtam, persze, hogy mindenki szebbet posztol a valóságnál, de ez a jövő nem is hasonlít, igaz, én sem hasonlítok arra, aki lehettem volna

határidőnapló

kiskeddet tartani,
szerdát félvállról venni,
csütörtököt mondani,
szabad péntekre
szabad szombatot kivenni,
vasárnap megpihenni,
hétfőn megpihenni

tartalomjegyzék

első álombélyeg 3

szélcsend	4
áltatódal	5
az érkező	6
fordítás	7
möbius-szalag	8
genetika	9
tavaszi szeszély	10
tervmadarak	11
valótlan	12
felgyűlt	13
ajánlás	14

második álombélyeg 15

fény	16
kormányos	17
elvonás	18
adottság	19
véletlen	20
autóút	21
áldozat	22
ugyan	23
mesék	24
babaház	25
önkritika	26

harmadik álombélyeg 27

nagyvárosi nyár	28
táj emlékezetből	29
pásztorélet	30
tanácsot adok magamnak	31
időtlenül	32
szerencsés kimenetel	33
relativitáselmélet	34
mikrokozmosz	35
népdal	36
túlterhelés	37
folyamat	38

negyedik álombélyeg 39

konstrukció	40
görcsoldó	41
projekció	42
elvarázsolt kastély	43
sohaország	44
mentés másként	45
kóbor gondolatok	46
az orrszarvú legendája	47
a vélemény	48
mától kezdve	49
melodráma	50

ötödik álombélyeg 51

- reggel 52
- viSSZaváltható 53
- ajándék 54
- póz 55
- környezetváltozás 56
- poggyász 57
- filmkocka 58
- kóbor idő 59
- éjjeli természet 60
- az illuzionista 61
- apróbetűs részem 62

hatodik álombélyeg 63

- lent marad 64
- testvériség 65
- kívánságom szerint 66
- bizakodó 67
- intelem sok villamosozás után 68
- tökéletlenség-mérleg 69
- kirándulás 70
- próbamese 71
- az utazó utolsó jegyzete 72
- nyár vége felé 73
- (re)generáció 74

hetedik álombélyeg	75
felnőttmondóka	76
lassított felvétel	77
tükörbe nézek a harmadik szememmel	78
táncrend	79
keltető	80
lehetséges kimenetek	81
meghatározás	82
az utazó visszavág	83
tükrök tükröződnek	84
én sem	85
határidőnapló	86